

přibito v několika výtiscích poučení v tomto směru, jednak i ze záznamu protokolu, že předseda porotního soudu jim udělil právní poučení ve smyslu § 325 tr. ř.; podle této úpravy protokolárního zápisu, jež není napadena, jest usuzovati, že porota byla upozorněna i na předpisy o poradě a o hlasování. Nelze proto tvrditi, že doslov otázek uváděl porotce do rozporů a bránil jim dáti výraz pravému přesvědčení. Vnitřní rozpor a nejasnost výroku porotců nelze vůbec dovozovati z odchýlného poměru hlasů při zodpovědění první a druhé hlavní otázky, neboť při zásadách § 326 tr. ř. jest vůbec nekontrolovatelné a nepodléhá přezkoumání soudem zrušovacím, jakými úvahami se řídili jednotliví porotci při hlasování. Nejasnost a vnitřní rozpor výroku porotců bylo by při doličování zmatečnosti podle čís. 9 § 344 tr. ř. dovoditi po zákonu jen z doslovu otázek a z odpovědí k nim; v tom směru však zmateční stížnost rozsudku nečiní výtky.

Čís. 4226.

Pro posouzení, zda má býti zásadě stanovené v §§ 34, 35, 267 tr. zák. přes nešetření zásady § 56 tr. ř. zjednán průchod při vyměření trestu za čin později odděleně souzený, jest rozhodný časový poměr doby, kdy byl čin ten spáchán, k době vynesení, nikoliv k době počátku právní moci rozsudku o jiném činu. Byl-li souzený čin spáchán po vynesení dřívějšího rozsudku v první stolici, nelze při výměře trestu za souzený čin přihlížeti k trestu uloženému za onen čin, — a to ani, kdyby byl býval rozsudek o onom činu již v moci práva. Oba rozsudky jest v tomto případě pokládati za rozsudky zcela samostatné, mezi nimiž není poměru předpokládaného ustanovením § 265 tr. ř. Důsledkem toho je sčítání trestů nepřipustné a nebyla použiti amnestie z r. 1928 na závadu skutečnost, že součet trestů na svobodě uložených oběma rozsudky činí více než jeden měsíc.

V případech, kde nejde o dodatečný trest podle § 265 tr. ř., jest u každého rozsudku zvlášť zkoumati, zda nejde o trest, na který se vztahuje čl. II. amnestie, bez ohledu na to, zda obžalovaný byl v době před 28. říjnem 1928 pravoplatně odsouzen více než jednou.

Pro rozhodnutí okresních soudů o použití rozhodnutí presidenta republiky o amnestii z 19. října 1928 na ten který případ platí povšechná zásada § 481 tr. ř.

(Rozh. ze dne 24. července 1931, Zm I 294/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením: a) okresního soudu v Litoměřicích ze dne 21. října 1930, č. j. T 1632/26-41, jímž bylo vysloveno, že amnestie presidenta republiky ze dne 19. října 1928 nemá místa ohledně trestu jednoměsíčního vězení, uloženého Janu Č-ovi rozsudkem tohoto soudu z 19. října 1927, č. j. T 1632/26-9, b) krajského soudu jako soudů odvolacího v Litomě-

řicích ze dne 13. ledna 1931, č. j. Ts 66/30-45, jímž byla stížnost Jana Č-a do usnesení a) jednak jako nepřipustná, jednak jako bezdůvodná zamítnuta a zároveň bylo vysloveno, že se tím stala bezpředmětnou další stížnost Jana Č-a do usnesení ze dne 16. října 1930, č. j. T 1632/26-40, jímž byl vyzván k nastoupení trestu, porušen byl zákon v ustanovení a) § 265 tr. ř., a), b) § 411 tr. ř. ve spojení s čl. II. rozhodnutí presidenta republiky z 19. října 1928, b) § 481 tr. ř.; obě usnesení a v důsledku toho i výzva okresního soudu v Litoměřicích, by Jan Č. nastoupil trest, se zrušují a vyslovuje se, že byl Janu Č-ovi rozhodnutím presidenta republiky z 19. října 1928 prominut trest jednoměsíčního vězení, jenž mu byl uložen rozsudkem okresního soudu v Litoměřicích ze dne 19. října 1927, č. j. T 1632/26-9, pro přestupky proti bezpečnosti cti podle §§ 487, 488, 491 tr. zák.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu v Litoměřicích ze dne 19. října 1927, č. j. T 1632/26-9 byl obžalovaný Jan Č. k soukromé obžalobě Arnošta S-a a Františka V-a uznán vinným přestupky proti bezpečnosti cti podle §§ 487, 488, 491 tr. zák., a odsouzen podle § 493 tr. zák. se zřetelem na § 267 tr. zák. nepodmíněně do vězení na jeden měsíc, a podle § 389 tr. ř. k náhradě útrat trestního řízení, najmě k náhradě útrat právního zastoupení a nákladů soukromým obžalobcům k rukám právního zástupce Dr. Jana K-e ve výši 4.239 Kč 46 h. Z rozsudku se odvolali jednak soukromí obžalobci do výroku o výši trestu a že nebyla vyslovena ztráta práva volebního, jednak obviněný Jan Č. do výroků o vině, o trestu, o nepřiznání podmíněného odkladu trestu a o útratách. Obžalovaným a soukromým obžalobcem S-em byla odvolání dne 31. října 1928 vzata zpět; odvolání soukromého obžalobce V-a bylo usnesením krajského soudu v Litoměřicích jako soudu odvolacího ze dne 17. listopadu 1928, č. j. To 770/28-18 zamítnuto jako nepřipustné. Dodatečně se usnesl též odvolací soud dne 18. ledna 1929, č. j. To 770/28-19, že jest obžalovaný Jan Č. podle § 390 tr. ř. povinen zaplatiti útraty odvolacího řízení, najmě oběma soukromým obžalobcům útraty právního zastoupení v řízení odvolacím úhrnem 262 Kč. Mezi tím byl Jan Č. rozsudkem okresního soudu v Roudnici n. L. ze dne 4. října 1928, č. j. T IV 573/28 pro přestupek § 312 tr. zák. (spáchaný dne 31. května 1928) podle § 313 tr. zák. nepodmíněně odsouzen do vězení na čtyři dny, a rozsudek ten nabyl právní moci, an obviněný vzal odvolání zpět podáním, jež došlo k tomuto soudu dne 4. listopadu 1928. K návrhu státního zastupitelství v Litoměřicích, by bylo uznáno, že amnestie presidenta republiky ze dne 19. října 1928 nemá místa, nařídil okresní soud v Litoměřicích usnesením ze dne 16. října 1930, č. j. T 1632/26-40, by byl obviněný Jan Č. vyzván k nastoupení trestu, a usnesl se dne 21. října 1930 pod č. j. T 1632/26-41, že amnestie presidenta republiky ze dne 19. října 1928 nemá ohledně trestu jednoměsíčního vězení, uloženého Jan Č-ovi rozsudkem tohoto soudu z 19. října 1927, č. j. T 1632/26-9 místa, protože tento rozsudek a roz-

sudek okresního soudu v Roudnici n. L. — uvedený v předchozím odstavci — jest považovati vzhledem na předpis § 265 tr. ř. za rozsudek jediný, celkový trest uložený oběma rozsudky činí jeden měsíc a čtyři dny vězení, a pro tuto výši trestu jest použití amnestie vyloučeno. Do tohoto usnesení a do oné výzvy k nastoupení trestu podal obžalovaný Jan Č. stížnost. Usnesením krajského soudu jako soudu odvolacího v Litoměřicích ze dne 13. ledna 1931, č. j. Ts 66/30-45 byla stížnost do usnesení T 1632/26-41 jednak jako nepřipustná, jednak jako bezdůvodná zamítnuta, a bylo zároveň vysloveno, že se tím stala bezpředmětnou další stížnost Jana Č-a do usnesení, jímž byl Č. vyzván k nastoupení trestu. V důvodech usnesení odvolacího soudu jest uvedeno, že stížnost, o níž bylo rozhodnuto, jest nepřipustná, jelikož rozhodnutí presidenta republiky z 19. října 1928 jest úkonem správním, pročť jest podle pořadu instančního stížnost ke krajskému jako odvolacímu soudu vyloučena; že v onom rozhodnutí není ustanovení o právu stížnosti k nadřízenému soudu; že však nemohlo by býti stížnosti vyhověno ani, kdyby byla přípustná, jelikož tu není předpokladů amnestie; jsou tu dva tresty, které překročují hranici, která jest ustanovena podle čl. II. rozhodnutí presidenta republiky z 19. října 1928.

Soudními usneseními, uvedenými v předchozím odstavci, byl porušen zákon. Předem nelze se správným výkladem ustanovení § 265 tr. ř. uvést v soulad názor, vyslovený v usnesení okresního soudu v Litoměřicích ze dne 21. října 1930, č. j. T 1632/26-41, že odvolací soud měl při vyměřování trestu ve věci To 770/28 přihlížeti k ustanovení § 265 tr. ř., ježto prý jest pokládati rozsudek tohoto soudu T 1632/26-9, an nabyt právní moci teprve 17. listopadu 1928 (zpětvzetím odvolání obžalovaného a zamítnutím odvolání soukromého obžalobce), za pozdější, než rozsudek okresního soudu v Roudnici n. L. T IV 573/28-13. Neboť — nehledíc k tomu, že odvolací soud, zamítnuv odvolání jako nepřipustné, trest vůbec nevyměřoval — jest podle jasného doslovu a smyslu §§ 265, 56 tr. ř. pro posouzení, zda má býti zásadě stanovené v §§ 34, 35, 267 tr. zák. přes nešetření zásady § 56 tr. ř. zjednán průchod při vyměření trestu za skutek později odděleně souzený, rozhodný časový poměr doby, kdy byl čin ten spáchán, k době vynesení, nikoliv k době počátku právní moci rozsudku o jiném skutku. Jelikož čin, jenž byl souzen okresním soudem v Roudnici n. L., byl spáchán po vynesení rozsudku okresního soudu v Litoměřicích, nemohl onen soud při výměře trestu přihlížeti k trestu uloženému tímto soudem — a to ani, kdyby byl býval rozsudek tohoto soudu již v moci práva (viz rozh. č. 2140 sb. n. s.) — (tím méně odvolací soud v Litoměřicích při pouhém zamítnutí odvolání k trestu uloženému okresním soudem v Roudnici n. L.), a jest pokládati ony dva rozsudky okresních soudů za rozsudky zcela samostatné, mezi nimiž není poměru předpokládaného ustanovením § 265 tr. ř., a důsledkem toho sečítání trestů jimi Janu Č-ovi uložených za nepřipustné. Šlo-li však v oněch rozsudcích o rozsudky zcela samostatné, nebyla použití amnestie z roku 1928 i na rozsudek okresního soudu v Litoměřicích na závadu skutečnost, že součet trestů na svobodě uložených oběma roz-

sudky činí více než jeden měsíc. Rozhodnutí presidenta republiky z 19. října 1928 promíjí podle čl. II. osobám, odsouzeným před 28. říjnem 1928 právoplatně k trestu na svobodě ne delšímu než jeden měsíc, trest vůbec. Podle čl. VII. tohoto rozhodnutí vztahuje se čl. II. také na rozsudek okresního soudu v Litoměřicích z 19. října 1927, č. j. T 1632/26-9. Z odstavce IV. výnosu ministerstva spravedlnosti z 19. října 1928, č. 32 Věstníku, vychází najevo, že v případech, kde nejde o dodatečný trest podle § 265 tr. ř., jest u každého rozsudku zvláště zkoumati, zda nejde o trest, na který se vztahuje čl. II. amnestie, bez ohledu na to, zda obžalovaný byl v době před 28. říjnem 1928 právoplatně odsouzen vícekrát než jednou. Nemáť v rozhodnutí presidenta republiky věcné opory a odporoval by zásadě »in dubio mitius« případný opačný názor, že rozhodnutí presidenta republiky promíjí v čl. II. jen trest jediný a že jest bez ohledu na výši součtu trestů milost podle tohoto článku vyloučena, je-li tu více než jeden odsuzující rozsudek. Porušení předpisů § 265 tr. ř. a § 411 tr. ř. ve spojení s čl. II. rozhodnutí presidenta republiky z 19. října 1928, k němuž takto došlo v usnesení okresního soudu v Litoměřicích ze dne 21. října 1930, č. j. T 1632/26/41, nebylo napraveno ani usnesením krajského soudu v Litoměřicích jako soudu odvolacího ze dne 13. ledna 1931, č. j. Ts 66/30/45. Zřejmě nesprávný jest předně názor odvolacího soudu o nepřípustnosti stížnosti. Neboť na povaze usnesení, do něhož bylo si stěžováno, jakožto soudního a soudcovského úkonu nemění nic skutečnost, že jest jeho základem úkon presidenta republiky, přidruživší se jako zvláštní ustanovení (*lex specialis*) k povšechnému ustanovení prvního odstavce § 411 tr. ř., a není-li v dotčeném rozhodnutí zvláštního ustanovení o právu stížnosti, platí pro rozhodnutí okresních soudů o použití rozhodnutí toho na ten který případ povšechná zásada § 481 tr. ř. Porušení zákona v tomto ustanovení zamítnutím stížnosti jako nepřípustné se nestalo bezpodstatným ani tím, že se odvolací soud podjal přes to podpůrnými úvahami věcného vyřízení stížnosti, řídě se při tomto věcném vyřízení stížnosti názorem — podle toho, co uvedeno, nesprávným —, že použití amnestie brání výše sečtených dvou trestů, nevysloviv však, zda pokládá i on dotčené dva tresty za jediný a jednotný trest po rozumu § 265 tr. ř., či za dva tresty úplně samostatné. Neobstojí-li podle dosavadních úvah před správným výkladem zákona názor obou soudů, že se amnestie z roku 1928 nevztahuje na trest, o jehož výkon jde, nemůže obstáti ani příkaz okresního soudu, by odsouzenec trest ten nastoupil, ani příslušná část usnesení odvolacího soudu, že se stížnost do tohoto příkazu stala bezpředmětnou. Bylo proto podle §§ 33 a 292 tr. ř. o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona uznati právem, jak se stalo.

Čís. 4227.

Není důvodu k postupu podle § 13 tisk. nov. (zák. čís. 124/1924), zprošťuje-li soud obžalovaného vlastně proto, že tvrzení pozastaveného